

Kai sunkūs laikai

pateikė

Markas McGee

Apaštalai žinojo apie sunkius laikus. Jie dažnai rašė apie tai, kaip Dievo vaikai gali susidurti su bėdomis ir prieštaravimais. Dievas nepaliko mūsų be gynybos.

„Dabar teisieji gyvens tikėjimu ... Dabar tikėjimas yra tikėtinų dalykų esmė, nematytų dalykų įrodymas“. Hebrajams 10:38 - 11: 1

Rašytojas hebrajams drąsiai pareiškė savo skaitytojus. Jis rašė, kad „teisingas“ gyvens „tikėjimu“, o „tikėjimas“ yra tikėtinų dalykų „esmė“ ir nematytų dalykų „įrodymai“. Kiekvienas krikščionis žino, kad išgelbėjimui būtinas „tikėjimas“ („Nes per malonę jūs išgelbsti per tikėjimą“), tačiau daugelis iš mūsų pamiršta, kad „tikėjimas“ yra tai, kaip mes turime gyventi Žemėje. Gyventi „tikėjimu“ nėra keista ar nejprasta. Tai įprastas krikščioniškas gyvenimas. Amžinąjį gyvenimą mes visiškai nepriklausome nuo Dievo, tada visiškai ar net iš dalies priklausome nuo šio gyvenimo žemėje. Tiesiog gyvena tikėjimu.

Kaip pavyzdžius rašytojas mini Abelį, Enochą, Nojų, Abraomą, Sarą, Izaoką, Jokūbą, Juozapą, Mozę, Rahabą, Gedeoną, Baraką, Samsoną, Jeftę, Dovydą, Samuelį ir pranašus. Tikėjimu šie žmonės „sutramdė karalystes, vykdė teisumą, gavo pažadus, sustabdė liūtų burną, užgesino ugnies smurtą, pabėgo nuo kalavijo krašto, iš silpnumo tapo stiprūs, kovoje tapo narsūs, pasuko kariuomenės bėgimui ateivių. Moterys vėl prikėlė mirusiuosius: kitos buvo kankinamos, nepriimdamos išlaisvinimo; kad jie gautų geresnį prisikėlimą: kiti bandė žiauriai tyčiotis ir apgauti, taip pat ir baudas bei kalėjimą: jie buvo užmėtyti akmenimis, pjaustomi, pagundyti, užmušti kardu: jie klajojo avikailiais ir ožkos odos; būdamas

skurdas, kamuojamas, kankinamas; (Kurių pasaulis nebuvo vertas :) jie klajojo dykumose, kalnuose, žemės tankmėse ir urvuose. Ir visi šie, gavę gerą tikėjimą, negavo pažado. Dievas parūpino mums kai ką geresnio, kad jie be mūsų nebūtų tobuli. Todėl matydami, kad mes taip pat esame apgaubti tokiu dideliu liudytojų debesėliu, padėkime į šalį kiekvieną svorį ir nuodėmę, kuri taip lengvai mus užgožia, ir kantriai bėgkime prieš mus iškeltą lenktynę, žvelgdami į Jėzų, mūsų tikėjimo autorius ir užbaigėjas; kuris už jam skirtą džiaugsmą iškentė kryžių, niekindamas gėdą, ir yra paguldytas dešinėje Dievo sosto rankoje “.

Gaukime kelis žodžių apibrėžimus, kurie padės suprasti, ką čia reiškia Dievas. „Tikėjimas“ yra pistoris. Tai „tvirtas įtikinėjimas, pagrįstas klausu“. Mes esame tvirtai įtikinti tuo, ką girdime. Mes be abejonės esame įsitikinę, nes žinome, kad Tas, kuris mums sako, yra tiesa.

„Medžiaga“ yra hupostazė. Tai reiškia „tikrovė, užtikrinimas, esmė, esmė, pagrindas, garantija“. Hebrajams 1: 3 Jėzus Kristus vadinamas Dievo charakter tes hupostasis. Jis yra Dievo charakterio „tikrovės vaizdavimas“. Kai pamatai Kristų, pamatai Dievą ir Jo charakterį. Kristų buvo galima pamatyti, išgirsti ir pajusti. Jis buvo tikras savo mokiniams. Jis yra Dievo tikrovė. Taip yra ir su mūsų gyvenimo dalykais. „Tikėjimas“, kurį turime Kristuje, yra mūsų „tikrovė“, „substancija“, „garantija“.

Tikėjimas yra „dalykų, kurių tikimasi“ (elpizomenon) tikrovė. To mes „tikimės norėdami“. Gyvenime turime daug aistrų. Tai gali būti asmuo, įsitikinimas, darbas, galimybės padėti kitiems, daiktai. Tikėjimas yra

realybė to, ko tikimės norėdami. Tikėjimas reiškia, kad tai, ko tikimės, yra „tikrovė“.

Tikėjimas taip pat yra „nematytų dalykų įrodymas“. „Įrodymai“ yra elegchos. Tai yra „įrodymas bandymu“. Šis žodis buvo naudojamas kaip teisingi įrodymai prieš kaltinamuosius, dėl kurių buvo nuteistas ir priekaištas. „Daiktai nematyti“ yra pragmaton ou blepomenon. Tai reiškia dalykus, kurių nematyti akimis. Tikėjimas yra dalykų, kurių negalime pamatyti savo fizinėmis akimis, „įrodymas“.

Jei mes išgyvename sunkius laikus ir labai tikimės, kad viskas pagerės pagal mūsų skonį, ką mes darome? Mes tikime Dievu. Mes tikime. Tai yra dalykų, kurių mes tikimės, realybė. Tai įrodymas to, ko negalime pamatyti.

„Tikėjimas“ yra malonus ir sunkus, lengvas ir sunkus tuo pačiu metu. Mes esame žmonės. Tai reiškia, kad esame netobuli ir vargstantys. Mes darome klaidų. Mes susipainiojame. Mes įskaudiname ir giliai jaučiame dalykus. Mes nerimaujame. Mums tai labai rūpi. Mes labai norime, kad viskas būtų geriau nei yra. Ką Dievas mums duoda, kad išspręstume visus šiuos rūpesčius? „Tikėjimas“. Mes tikime tuo, ką Jis sako. Mes klausiamo, tada klausomės. Mes neprarandame širdies.

Kaip mes gyvename „tikėjimo gyvenimą“? Mes nuolat tikime Dievo žodžiu. Einame toliau į priekį, po žingsnį. Mes rūpinamės Kristumi, nes Jis rūpinasi mumis. Mes meldžiamės, o ne jaudintis. Mes tikime, nes tikėjimas, kurį Dievas išgelbėjimo metu įdėjo į mūsų širdį ir protą, yra „esmė“ ir

„įrodymai“, kuriuos turime išgyventi sunkmečiu. Tai yra daugiau nei pakankamai.

„GraceLife“ © 1990–2020 m